

Немтрадиционно

за

ЕДНА РОЖБА

НА ГИГАНТОМАНИЯТА, КОЯТО МОЖЕ БИ НИ ПРЕЧИ ДА ДИШАМЕ

Сряда, 17 октомври, в. „Утро“.

Министър-председателят категорично заявява, че „нещата се усложняват“, че „полемика та се изостря“, че „въпросът не може да бъде разрешен от международни институции“. Красиви думи. Всеизвестни истини. За съжаление от думите възхуят над Русе не ще стане по-чист. Пълно отсъствие на конкретни предложения в реални дела.

Четвъртък, 18 октомври. Екомининг.

Отново силни думи. Отново категорични декларации и послания до наши и международни организации. Плахи призови!

Събота, 20 октомври, ХЛОР! Отново хлор. Поредно обгазяване. Тежки размисли за светлото утре.

Кратка хронология на една страшна трагедия. Трагедия с начало 21 август 1981 г., продължаваща и сега. Трагедия, чийто край, така желан от русенци, е някъде в неизвестно то.

ЩЕ ИМА ЛИ КРАЙ ТОЗИ НЕОПИСЕМ КОШМАР?

Мнозина адресират този въпрос към „братска“ Румъния, но на всеки отговор все не идва. За мен въпросът има един единствен адрес. И за съжаление той е български — АЕЦ „Козлодуй“.

Колкото и жестоко да прозвучи, бъдещето на Русе е заложено на карта, чийто адрес е Козлодуй. Трудно е да се изброят причините, които доведоха до раждането на този

гигант на атомната енергетика. Съмнявам се, че причините са били исторически необходими, защото наличието на атомна централа не ни спести режима на тока и не предпази от разруха националната икономика. По-скоро, според мен, тази централа бе поредната рожба на гигантоманията, пореден показ на непрекъснатия възход, това бе „печатница“ за така необходимата на управляващата върхушка западна валута.

Ако върху статистиката не лежи грубата ръка на секретността, ако се публикуват данни за направените огромни разходи по строителството на този национален обект и данни за изнесена зад граница електроенергия и получената от нея валута, навярно изказаните от мен предположения ще бъдат подкрепени напълно. Секретността е нож с две остриета. Родената от нея неизвестност предразполага към СЪМНЕНИЯ. Лично аз се съмнявам, че при строителството са спазвани установените международни изисквания и норми за сигурност. Добре помня студения януарски ден на 1987 г., когато моторен кораб „Христо Ботев“ на Паракходство БРП бе отправен по тревога за провалена помпената станция до Козлодуй. Говорят, че каналът със студена вода, охлаждащ реактора, е пропаднал и се налага ло водата да се подава директно. Говорят, че денонощната работа на хора и техника, хилядите бетонни блокове, запълнили пропастта, коя

то поглъщала студената вода, са предотвратили авария. Говорят. А дали е истина, никой не знае. Лично аз приемам всичко това за истина, затова не искам да гадая какво би станало. Навярно исторически познатото и скъпо за всеки българин име Козлодуй би до било световна известност.

Трагедията на Чернобил не спира амбициите на нашите управници. Проектът за нова и разширенията на съществуващата централа едва ли имат трезво обяснение, единствено свързано с енергийната криза. АЕЦ Козлодуй е обективна реалност, но не знаем дали не е реална ОПАСНОСТ. Много упреци от румънска страна, свързани със съществуването и работата на централата, остават чужди за нашето правителство. Дали тези упреци и претенции към България са основателни, не можем да преценим. Сянката на съмнение за тяхната основателност ще съществува дотогава, докато правителството не изнесе под робни данни и не даде сигурни гаранции за безопасността на централата.

Да! В тези гаранции се крие разковничето. Наложено то информационно затъмнение скри от нас ужаса на Чернобил или ние просто не можем да си представим какво би станало при една нова авария. Това сигурно ни оправдава до толкова, че такива гаранции

(Следва на стр. 3)

Лъчезар ЦОНЕВ

ЕДНА РОЖБА НА ГИГАНТОМАНИЯТА, КОЯТО МОЖЕ БИ НИ ПРЕЧИ ДА ДИШАМЕ

(Продължение от стр. 1)

за сигурност искаме не ние, а чужденците.

Времето на безгранично доверие си замина, хванало за ръка „най-хуманните“ и „справедливи“ режими — комунистическите. За нас, довчерашните наивници, вече са твърде недостатъчни обещанията и красивите думи. Сега са ни

необходими ГАРАНЦИИ, които да осмислят нашето утре. Ако са гарантирани безопасното съществуване и работа на АЕЦ Козлодуй, борбата за чист въздух в Русе ще има съвсем друго звучене. Тогава нашето морално право би било много по-силно от сега. Ако не се дадат гаранции — пътят е един. АЕЦ Козлодуй да се превърне в огро

мен паметник на тоталитаризма. Навярно за мвозна ми сълта за бъдещо спиране на централата е тъждествен с безумие. Не! Животът не е безумие.

Времето, в което живеем, е време на истини. Колкото и да са горчиви те, трябва да ги изпием до дъно. Истината за Козлодуй е истина за Русе. Гаранциите за Козлодуй са чистият въздух на Русе.